

— Ш-тъ! — строго извика учителътъ. — Не се смѣйте! Азъ разбирамъ Дочка Ламбевъ. Той не иска даръ, защото се засрамилъ отъ бедността си. Не ми харесва това. Нима е грѣхъ да си беденъ, още повече като си наредилъ такъвъ хубавъ

успѣхъ? Нима е грѣхъ да се боришъ съ нѣмотията и пакъ да си единъ отъ най-прилежитѣ ученици? Вие се смѣете, но не му ли завиждате на бележитѣ? Нѣкои отъ васъ учатъ въ топли стаи, той въ студена.

Нѣкои отъ васъ се хранятъ съ хубави храни, той си не дояжда. Вие спите въ затоплени стаи — той зъзне въ студена... И все пакъ, Дочко е здравъ, уменъ и прилеженъ. Премѣрете се сега съ него и вижте кой повече струва — вие ли, на които учението не се покорява, или той, който здраво държи ключа на знанията и уменията?

Той помълча малко.

Покоренъ и обезоруженъ отъ думитѣ му, бавно се изправихъ. Учителътъ продължи.

— Слушайте сега за мене. Азъ още отъ малко момче започнахъ да слугувамъ на чуждитѣ хора. Така въ трудъ и нѣмотия следвахъ учението си. Беденъ синъ на бедни родители... Сжщо като Дочко Ламбевъ. Но ето, че днесъ съмъ вашъ учител — преминалъ всички тегла, всички спѣнки на нѣмотията и съмъ станалъ учителъ. Виждате ли по мене нѣкакъвъ страшенъ белегъ, че съмъ билъ беденъ? Нѣкакъвъ печатъ виждате ли? Не! Следа отъ бедността никога не остава, но тя те научава да бъдешъ милостивъ. Когато обичашъ труда — пжтътъ на бедността става краткъ. Но невежеството, грубостта и жестокостта водятъ човѣка до гроба. Побързайте да стигнете Дочка по умъ и способности,